

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **G. J.**, narozený dne x
státní příslušností x
bytem v ČR: x
zastoupený JUDr. Petrem Novotným, advokátem
sídlem Archangelská 1568/1, 100 00 Praha 10

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 6. 2021 č. j. OAM-319/ZA-ZA11-K01-2021

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto, že žádost o udělení mezinárodní ochrany se podle ust. § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), zamítá jako zjevně nedůvodná.

2. Žalobce v žalobě namítal, že lze mít za prokázané, že s ohledem na jeho odlišnou sexuální orientaci by mohl být ve svojí domovské vlasti vystaven diskriminaci. Tvrdil, že pro homosexuály není v Moldavsku bezpečno, neboť se jedná o nedemokratickou zemi. V Moldavsku se množí případy útoků na sexuální menšiny, jsou zde potlačována práva homosexuálů. Byl proto přesvědčen, že návratem do Moldavska by byl ohrožen jeho život, a že splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany. Namítl také, že žalovaný nezjistil stav věci, o němž nejsou významné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu a neobstaral dostatečné podklady pro své rozhodnutí.
3. Žalovaný ve svém vyjádření konstatoval, že napadené rozhodnutí je zákonné, přezkoumatelné a vycházející z dostatečně zjištěného stavu věci. Měl za to, že žalobní argumentace není způsobilá zpochybnit důvodnost rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné. Odkázal na obsah spisového materiálu shromážděného ve věci a na žalobou napadené rozhodnutí. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
4. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (ust. § 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
5. Při jednání konaném před zdejším soudem dne 28. 3. 2023 žalovaný i zástupce žalobce setrvali na svých právních názorech a procesních stanoviscích. Soud provedl důkaz článku Moldovan Police Repel Orthodox Activists Trying To Crash LGBT March ze dne 19. května 2018 a Homophobic Comments by Moldova President Caused Concern, but Pride Week Marched On ze dne 29. května 2017, jejichž kopie a prostý překlad založil do spisu.
6. Ve správním spise se pro daný případ nalézají tyto podstatné dokumenty: žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 12. 5. 2021, protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 20. 5. 2021, informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky-Moldavsko – Hodnocení Moldavska jako bezpečné země původu ze dne 24. 11. 2020, informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky Moldavsko – Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 6. 4. 202, rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-319/ZA-ZA11-K01-2021 ze dne 8. 6. 2021.
7. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce dne 12. 5. 2021 požádal o udělení mezinárodní ochrany. Ke své žádosti uvedl, že je státním příslušníkem Moldavska a moldavské národnosti, dorozumí se rumunsky a rusky. Je bez náboženského vyznání, nemá politické přesvědčení a je svobodný a bezdětný. Do České republiky přicestoval z Polska dne 25. 2. 2021 a to na základě bezvízového styku. V minulosti cestoval do Evropské unie, a to do Rumunska v roce 2018 a České republiky v roce 2017. O mezinárodní ochranu nikdy dříve nežádal. Žádost o mezinárodní ochranu podal kvůli své sexuální orientaci, neboť v jeho vlasti dochází ke stigmatizaci osob jako je on, ve vlasti se také nemá kam vrátit.
8. Při pohovoru dne 20. 5. 2021 sdělil, že naposledy přicestoval do České republiky dne 25. 2. 2021, a to s úmyslem zde zůstat, protože ví, že Česká republika je dobrá země. Ve vlasti neměl žádné konkrétní problémy se státními či bezpečnostními orgány a nebyl ani trestně stíhán, neměl ani problémy při vycestování z vlasti. Uvedl, že v roce 2018 se v Moldavsku

účastnil Gay Pride, kterého se účastnil, skandoval hesla a místní policejní složka proti nim zasáhla. Začali je bít, oni se v jistém momentě začali bránit a policie je zadržela a odvezla na policejní stanici. Policie je měla obvinít z útoku na policisty, což ale nebyla pravda. Žalobce byl následně 3 měsíce zadržen, z důvodu napadení policisty. Z vazby byl propuštěn po zaplacení částky 3000 EUR. Tříměsíční zadržování bylo nezákonné, což měl žalobci sdělit jeho bezplatný advokát. Žádnou stížnost však nepodal, jelikož v jeho vlasti se nejde dožadovat spravedlnosti oficiální cestou. Propuštěn z vazby byl dne 4. 2. 2018. Jiné potíže ve vlasti se státními orgány neměl. Dále pak pracoval v zemědělství, aby si vydělal na úplatek, který musel zaplatit ve výši 3000 EUR. K opuštění Moldavska v roce 2021 ho vedla skutečnost, že musel pracovat zadarmo, nedostával plat, jelikož neměl žádnou smlouvu, dostával pouze jídlo. V Moldavsku vlastní dům, který zdědil po rodičích.

9. Žalovaný si obstaral informace o Moldavsku, konkrétně informaci Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky – Moldavsko – Hodnocení Moldavska jako bezpečné země původu ze dne 24. 11. 2020 a informaci Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky – Moldavsko – Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 6. 4. 2021. Rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 6. 2021 č. j. OAM-319/ZA-ZA11-K01-2021 byla žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná.
10. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
11. Podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu *jako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.*
12. Podle ust. § 16 odst. 3 zákona o azylu *jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odstavce 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu brozí vážná újma podle § 14a.*
13. Podle ust. § 2 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců ve znění účinném od 23. 3. 2019, *Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu 1. Albánii, 2. Alžírsko, 3. Austrálii, 4. Bosnu a Hercegovinu, 5. Černou Horu, 6. Ghanu, 7. Gruzii, s výjimkou Abcházie a Jižní Osetie, 8. Indii, 9. Island, 10. Kanadu, 11. Kosovo, 12. Lichtenštejnsko, 13. Makedonii, 14. Maroko, 15. Moldavsko, s výjimkou Podněstří, 16. Mongolsko, 17. Norsko, 18. Nový Zéland, 19. Senegal, 20. Spojené státy americké, 21. Srbsko, 22. Švýcarsko, 23. Tunisko, 24. Ukrajinu, s výjimkou poloostrova Krym a částí Doněcké a Luhanské oblasti pod kontrolou proruských separatistů.*
14. Soud úvodem připomíná, že pouhý výčet zákonných ustanovení, které měl žalovaný dle žalobce porušit, nelze považovat za žalobní body (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2018 č. j. 6 Azs 88/2018-38, kde je s odkazem na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005 č. j. 2 Azs 92/2005 - 58 uvedeno, že

výčet zákonných ustanovení, s nimiž má být napadené rozhodnutí dle názoru žalobce v rozporu, nelze považovat za žalobní body).

15. Nelze přisvědčit námitce žalobce, že žalovaný nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Za účelem zjištění skutkového stavu věci provedl žalovaný s žalobcem pohovor, při kterém mu umožnil uvést všechny podstatné skutečnosti, zejména důvody podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, okolnosti, za kterých žalobce opustil vlast apod. Žalovaný si také opatřil informace o Moldavsku. Soud má za to, že skutkový stav věci byl zjištěn dostatečně, nejsou o něm důvodné pochybnosti, žalovaný se vypořádal se vším, co žalobce uvedl a co v řízení vyšlo najevo, postupoval v souladu se správním řádem.
16. V řízení bylo zjištěno, že žalobce je moldavské státní příslušnosti, narodil se ve městě x, kde měl žalobce poslední oficiální bydliště ve vlasti, zde zdědil dům po rodičích. Všechna tato místa se přitom nachází v severozápadní části Moldavska u hranic s Rumunskem, tedy mimo oblast Podněstří. Tuto skutečnost žalobce žádným způsobem nerozporel. Není tedy pochyb o tom, že žalobce pochází z té části Moldavska, která je Českou republikou považována za bezpečnou zemi původu.
17. V řízení bylo dále zjištěno, že žalobce žádným způsobem neprokázal, že by Moldavsko nebylo možné ve vztahu k jeho osobě považovat za bezpečnou zemi původu. Žalobce o udělení mezinárodní ochrany požádal v souvislosti se svou sexuální orientací. Uvedl, že homosexuálové jsou stigmatizováni. Z podkladů pro rozhodnutí opatřených žalovaným nicméně vyplývá, že v Moldavsku nedochází k systematickému pronásledování na základě pohlaví, věku či sexuální orientace a země disponuje legislativou v oblasti prevence pronásledování. Žalobce zároveň uvedl, že osobně žádné problémy s moldavskými státními orgány neměl. Je zřejmé, že byl zadržen na Gay Pride, avšak sám uvedl, že důvodem jeho zatčení měl být údajný konflikt s policií, nikoliv jeho sexuální orientace. Soud zde musí poukázat na skutečnost, že ze zpráv a novinových článků, které soud provedl při jednání k důkazu je zřejmé, že Gay Pride se v Moldavsku v roce 2017 konala v období od 16. května do 21. května a v roce 2018 dne 19. května. Žalobce v pohovoru uvedl, že z vazby byl propuštěn dne 4. 2. 2018 po nezákonném zadržení na dobu 3 měsíců. Vzat do vazby tedy musel být přibližně na počátku měsíce listopadu roku 2017, tedy před konáním Gay Pride pochodu v roce 2018 a více než 5 měsíců po konání pochodu v roce 2017, dle zdejšího soudu je tak věrohodnost celého žalobcova příběhu ohledně jeho zadržení během pochodu Gay Pride a následného nezákonného držení ve vazbě v souvislosti s účastí na daném pochodu velmi malá, neboť časový rámec jím popisovaných skutečností vůbec neodpovídá reálné době konání Gay Pride v Moldavsku a také obsahu informací o zemi původu a zpráv provedených soudem, ze kterých je naopak zřejmé, že policie Gay Pride pochodu poskytla ochranu.
18. Příčinou odchodu žalobce z vlasti v roce 2021 byla skutečnost, že musel v Moldavsku pracovat zadarmo, nikoliv jeho potíže jako homosexuála ve vlasti. Za těchto okolností se soud ztotožňuje s žalovaným, že žalobce neprokázal, že by v jeho případě nebylo možné považovat Moldavsko za bezpečnou zemi původu. Soud souhlasí s tím, že v případě žalobce nelze dojít k závěru, že by mu byla příslušnými moldavskými orgány odmítnuta ochrana jeho osoby, tedy že by mu stát nebyl schopen poskytnout ochranu, neboť žalobce se na státní orgány své vlasti vůbec neobrátil a svou situaci řešil pouze vycestováním z vlasti. Pokud by se však skutečně ve vlasti cítil ohrožen ze strany soukromých osob z důvodu své

homosexuality, je namístě, aby se obrátil s žádostí o pomoc na tamní příslušné orgány. Pokud se cítil ohrožen státními orgány, tak se mohl obrátit na úřad veřejného ochránce práv, který je dle zpráv o zemi původu zcela funkční a poskytuje ochranu v rámci svých pravomocí. To však žalobce neučinil. Vycestování žalobce z vlasti navíc přímo nenavazovalo na zmíněnou vazbu, která mohla být spojena s jeho homosexualitou, neboť žalobce v Moldavsku další 3 roky pracoval a to bez dalších problémů spojených s jeho sexuální orientací.

19. V projednávané věci městský soud z informací o zemi původu žalobce nemohl dovodit, že by oficiální postoj tamní státní moci byl vůči homosexuálům nepřátelský. Ze zpráv je zřejmé, že bezpečnostní složky jsou pod kontrolou ústřední moci a v případě porušování lidských práv je možné se obrátit právě na bezpečnostní složky či úřad veřejného ochránce práv, jehož úřad je plně funkční a aktivní. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2006 č. j. 2 Azs 66/2006 – 52 bylo konstatováno, že: *„psychický nátlak pro příslušnost k sociální skupině homosexuálů by byl azylově relevantní, pouze byl-li by přičitatelný veřejné moci ve státě původu.“* [...] *Veřejné moci nelze přičítat, pokud obyvatelstvo státu či jeho významná část má o určité otázce ‚mravnostní povahy‘ (tou je i náhled na to, zda je ze společenského hlediska přípustná homosexuální orientace) takové mínění, že se z pohledu standardů západních liberálních demokracií jeví jako netolerantní. Co by však veřejné moci bylo nutno zásadně přičítat, je, pokud by obyvatelstvu nebránila tuto netoleranci projevovat, tj. např. pokud by příslušníky homosexuálních minorit nebránila před zřetelným a bezprostředně hrožícím nebezpečím fyzického napadení, pokud by se nesnažila již proběhlá napadení, o nichž se dozvěděla, vyšetřovat a případně trestat a pokud by přiměřenými opatřeními nepředcházela projevům intolerance či je dokonce přímo nebo nepřímou rozdmýčovala.“* Městský soud přitom shledal, že v daném případě nic nenasvědčovalo tomu, že by se žalobce nedomohl ochrany u státních orgánů, ty naopak poskytovaly ochranu pochodu Gay Pride před těmi, kdo s pochodem nesouhlasili.
20. Městský soud v Praze poukazuje na to, že výhrůžky ze strany soukromých osob nejsou bez dalšího důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. V této souvislosti soud připomíná, že žalobce nevyužil možnosti obrátit se na policii a svou situaci neřešil s policií či státními orgány. K tomu aby mohlo být vyhrožování ze strany soukromých osob považováno za důvod pro udělení mezinárodní ochrany, by musely žalobci odmítnout poskytnout ochranu státní orgány. To však v daném případě nebylo prokázáno, naopak žalobce se na policii neobrátil a raději vlast opustil, nevyčerpal tak tedy veškeré možnosti ochrany v domovském státě. Městský soud v Praze k této problematice odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Konkrétně lze zmínit např. usnesení kasačního soudu ze dne 29. 4. 2020 č. j. 4 Azs 147/2019-42: *„Nejvyšší správní soud dodává, že možným pronásledováním ze strany soukromých osob v zemi původu a vlivem této okolnosti na udělení některé z forem mezinárodní ochrany dle zákona o azylu v souvislosti s tvrzením o vysokých dluzích se Nejvyšší správní soud již opakovaně zabýval (rozsudek ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 – 48, či usnesení ze dne 29. 3. 2016, č. j. 1 Azs 10/2016 – 26). V této souvislosti shledal, že pouhou nedůvěrou občana ve státní instituce zdůvodňovanou tvrzením, že nejsou schopny jej ochránit proti kriminálním živlům, nelze podřadit pod důvody pro udělení azylu (rozsudek ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 7/2004 – 37, či usnesení ze dne 14. 3. 2016, č. j. 2 Azs 302/2015 – 49). (...) U soukromých osob jako původců pronásledování musí přistoupit k samotnému pronásledování také záměrná nečinnost státních orgánů či jejich neschopnost poskytovat ochranu před původci pronásledování, aby mohlo být takové pronásledování ze strany soukromých osob*

přičitatelné státu, a tím azylově relevantní. K tomu, aby bylo možné sledat absenci ochrany ze strany státu, by stěžovatelka musela vyčerpat všechny reálně dostupné prostředky ochrany. Jak již uvedeno, stěžovatelka se ani nepokusila této možnosti využít, přičemž neuvedla žádné konkrétní důvody, na základě kterých by jí měla být státními orgány taková pomoc odepřena (srov. též rozsudky ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008 – 57, ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 – 70, ze dne 18. 12. 2008, č. j. 1 Azs 86/2008 – 101, nebo rozsudku ze dne 15. 3. 2012, č. j. 7 Azs 12/2012 – 28).“ V nyní projednávaném případě nelze dospět k závěru, že by žalobce ve svém případě prokázal, že by mu státní orgány odepřely poskytnutí ochrany, a že by tak jeho obavy z jednání soukromých osob ve vztahu k jeho homosexualitě představovaly důvod pro udělení mezinárodní ochrany, resp. že by tyto skutečnosti měly vést k závěru, že v případě žalobce není Moldavsko možné považovat za bezpečnou zemi původu. U soukromých osob jako původců vážné újmy musí k samotné hrozbě vážné újmy přistoupit také záměrná nečinnost státních orgánů či jejich neschopnost poskytovat ochranu před těmito soukromými osobami (viz rozsudky NSS ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004 – 41, ze dne 14. 6. 2007, č. j. 9 Azs 49/2007 – 68, nebo ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008 – 62). Vyhržování ze strany soukromých osob nelze považovat za vážnou újmu, jestliže ze zpráv, které byly podkladem pro rozhodnutí správního orgánu, vyplývá, že politický a právní systém v zemi původu dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti nebyly v řízení vyvráceny (srov. rozsudek NSS ze dne 18. 12. 2003, č. j. 4 Azs 38/2003 – 36). V této souvislosti soud dále odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2020, č. j. 9 Azs 185/2020 – 30, ve kterém Nejvyšší správní soud poukázal na to, že „charakteristickým znakem řízení o mezinárodní ochraně v případě bezpečných zemí původu oproti jiným obdobným azylovým řízením je zdůraznění důkazního břemene ve vztahu k žadatelům. Jelikož se dodržování mezinárodních závazků a neporušování práv vlastních občanů u bezpečných zemí presumuje, leží hlavní odpovědnost za prokázání opaku právě na žadatelích. K obdobnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 – 70, č. 1749/2009 Sb. NSS, v němž uvedl: „Institut bezpečné země původu zakotvený v § 2 odst. 1 písm. a) zákona o azylu [pozn. soudu – dnes písm. k)] a v čl. 29 a 30 procedurální směrnice totiž stanoví presumpci nedůvodnosti žádostí osob přicházejících z dané země – srov. § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu [pozn. soudu – dnes § 16 odst. 2]. Jinými slovy, žadatel o mezinárodní ochranu přicházející z bezpečné země původu musí prokázat, že v jeho konkrétním případě tento stát za bezpečnou zemi původu považovat nelze, což v důsledku znamená, že musí prokázat, že mu hrozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení. Jak bylo uvedeno výše, obdobné podmínky nejsou u standardních žádostí o mezinárodní ochranu (minimálně, pokud jde o zkoumání podmínek pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu) vyžadovány, a tudíž označení určité země za bezpečnou zemi původu v podstatě zvyšuje důkazní břemeno na straně žadatelů o mezinárodní ochranu.“ Jinými slovy, pokud se udělení mezinárodní ochrany domáhá žadatel ze země patřící mezi tzv. bezpečné země původu, je jeho úkolem přesvědčit žalovaného, že jeho žádost nelze zamítnout podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, ale že jeho mimořádný příběh odůvodňuje věcné posouzení žádosti ve smyslu § 12 až § 14b zákona o azylu.“ V situaci, kdy jsou žalobcem uváděné obavy zcela obecné a žalobce se ani nikterak nesnažil využít ochrany ze strany své země původu, která je Českou republikou považována za bezpečnou zemi původu (to znamená, že tato země naplňuje určité standardy), aniž by k tomu měl relevantní důvod, je nepochybné, že žalobce neprokázal, že právě v jeho případě není možné Moldavsko považovat za bezpečnou zemi původu.

21. Pokud jde o to, že žalovaný neposuzoval důvody pro udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 13, § 14 a § 14b zákona o azylu, Městský soud v Praze podotýká, že podle ust. § 16 odst. 3 věty první zákona o azylu *jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b*. Žalovaný vyhodnotil žádost žalobce jako zjevně nedůvodnou, proto v souladu s citovaným ustanovením neposuzoval, zda žalobce splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu.
22. Žalobce také namítal, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav, protože si neobstaral dostatek relevantních informací o zemi původu. V případě aplikace institutu bezpečné země původu však žalovaný nemá povinnost shromažďovat informace o zemi původu v takovém rozsahu, jako je tomu u plného meritorního přezkumu žádosti. Jak totiž vyplývá z § 16 odst. 3 zákona o azylu, v těchto případech se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany uvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl čelit pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a. Argument žalobce o nedostatečných podkladech pro rozhodnutí žalovaného je tedy nepřiléhavý. Je naopak postačující, pokud žalovaný jako podklad pro vydání rozhodnutí využil zejména zprávu „Hodnocení Moldavska jako bezpečné země původu“, která zdůvodňuje naplnění podmínek pro zařazení Moldavska na seznam bezpečných zemí původu. Teprve pokud by žalobce uvedl skutečnosti prokazující, že v jeho případě Moldavsko za bezpečnou zemi považovat nelze, musel by žalovaný shromáždit dodatečné informace, na jejichž základě by hodnotil relevanci těchto skutečností a tvrzení žalobce ve vztahu k jednotlivým důvodům pro udělení mezinárodní ochrany.
23. Dle městského soudu pozdní podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany podporuje závěr o nedůvodnosti žalobcových obav z pronásledování či z hrozící vážné újmy v případě jeho návratu do vlasti. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2007, č. j. 3 Azs 119/2004 - 50, *„žádost o udělení azylu podaná až po určité době strávené v České republice za situace, kdy jiné možnosti úpravy a obnovy legálnosti pobytu na tomto území jsou vyčerpány, ztíženy nebo omezeny, znamená přinejmenším o nepřímý důkaz toho, že stěžovatel situaci ve své domovské zemi, pokud jde o důvody, pro něž lze azyl udělit, ve skutečnosti nepociťoval natolik palčivě“*. Podle dalších rozsudků Nejvyššího správního soudu např. ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 - 81, či ze dne 9. 2. 2006, č. j. 2 Azs 137/2005 - 51 *„o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebrání-li tomu nějaké závažné okolnosti.“* Obdobně podle rozsudku Nejvyššího správního soudu *„Nebyla-li žádost o azyl podána bezprostředně po příjezdu na území České republiky, ale až poté, co stěžovateli nebyl pro pozdní podání žádosti prodloužen pobyt, na území České republiky pobýval nelegálně a hrozilo mu správní vyhoštění, svědčí to o její účelovosti“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005 - 54).
24. Městský soud se z toho důvodu ztotožňuje se závěrem žalovaného o zjevné nedůvodnosti žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, který se opírá o nevyvrácenou domněnku, že Moldavsko je bezpečnou zemí původu. Nedůvodnou je proto i žaloba proti rozhodnutí žalovaného.

25. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
26. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 28. března 2023

JUDr. Marcela Rousková
samosoudkyně